

A MONTSERRAT HEGYÉN

IRTA: JAROSLAV DURYCH

Csillag vagy, az álmok szépsége, és arcod
a magas égből úgy fordítottad felém,
hogy rejtekükből kicsalt vágyaim, mint vak
szemekkel az oltárra meredő bűnös
zúgnak feléd. Engedd, hogy lelkem malasztod
könnyeivel itatódjon. Hallgatásom
mélyebb legyen hajnalcsillag sóhajánál,
mikor a nap messzeségből megkívánja őt.

Útszéli szegény virág vagyok s a fényed
mely dicsőségedből és csillagaidból
ragyogást koszorúz köréd, szép Rózsaszál,
megrészgített s mégis félek nézni Rád.
Te oltottad belém a paradicsomi
vágyat, a tüzet, a villámot, álmokat,
meztelen csillagok félénk üzenetét,
nekem, koldusnak, ki hozzád fel nem érek.

Ember vagyok csak, s a csillagok oly messze,
s a föld közel s a vágyak sürgetőek. Seb
seb után érte lelkem s a föld porába
öntöttem mégis gyógyító olajadat,
mécsesem üresen maradt, s az alkonyat
napjaim végén sötétben talál. Segíts,
nehogy halálom óráján emlékezzem
csak bőséggel folyó királyi kegyedre.

Legédesebb és legtisztább szépség Te vagy,
az Isten árnyékában ülsz és díszelegsz
és irgalmad csillapítja rettegésem,
mert mélységekbe látsz, hol bujdosom. Fogoly
lehetnék, a kétségbeesés házában,
hol iszonyat s az ördög őrzi sóhajom — :
sátán szeméből is tükröződne fénye
mindenütt jelenlévő szent oltalmadnak.

Legtökéletesebb szépség, szent rózsaszál,
a Lélek rejtett el, hogy csillagtrónuson
a mennyek királynője légy, kiben Isten
dicsőségét pillantja meg, ha rád néz. Im,
mi marad nekem, rettegőnek, ki Hozzád
a hegyek közé menekültem, oltárod
elé, mint a vak. És így is érzem vonzást,
tekintetednek már egy sugara elég.

Ó, szent Anya, Te nem akartad, hogy házad
fetregésem s nyomorom tanyája legyen,
s a paradicsomi sugárral illetél,
könnyeimet békévé változtattad át ;
emlékezzél meg, hogy Hozzád menekültem,
A Te képedhez, ki angyalok között állsz.
Vajjon őrző angyalom hozta parancsod?
Halálomban eljössz-e hozzám ugyanígy?

Térdreborulva kérlek, nézhetek-e Rád?
Tekinteted elvágta félelmem. Fátylad
kezem közt tartom s lelkem gyötrelmét
őszintén elsírom belé. Kétségeim
elmúlnak s köszönöm, hogy nézhetlek én is
s boldogan dicsérik könnyeim szépséged.
Bő kézzel jutalmazod zarándoklatom.
Ó, legtisztább szépség, könyörülj mirajtunk.

Cseh eredetiből fordította : *Bergou Imre O. P.*